

SATU
RÄMÖ

SATUJEN

SAARET

2

Koti kumpu

SATU
KONTINEN

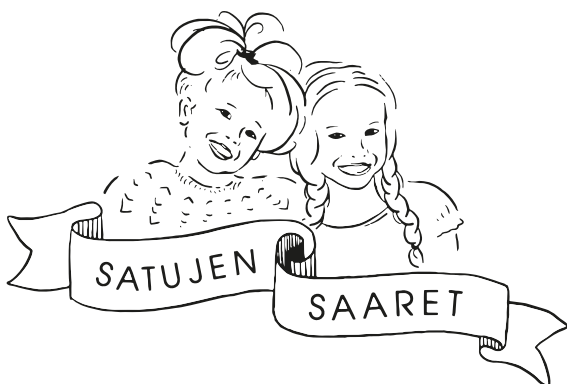
Jammi

SATUJEN SAARET -SARJA

Lottalehto

Kotikumpu

2

Kotikumpu

SATU KONTINEN & SATU RÄMÖ

TAMMI HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

TEKSTI © SATU KONTINEN JA SATU RÄMÖ, 2025

KUVITUS © SATU KONTINEN, 2025

TEOSKOKONAISUUS © TEKIJÄT JA TAMMI, 2025

GRAAFINEN SUUNNITTELU JA TAITTO: SATU KONTINEN

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-5850-8

TUOTETURVALLISUUSASIOIHIN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

*Menninkäisille ja muille
näkyttömissä pysytteleville
otuksille*

ISLANTI

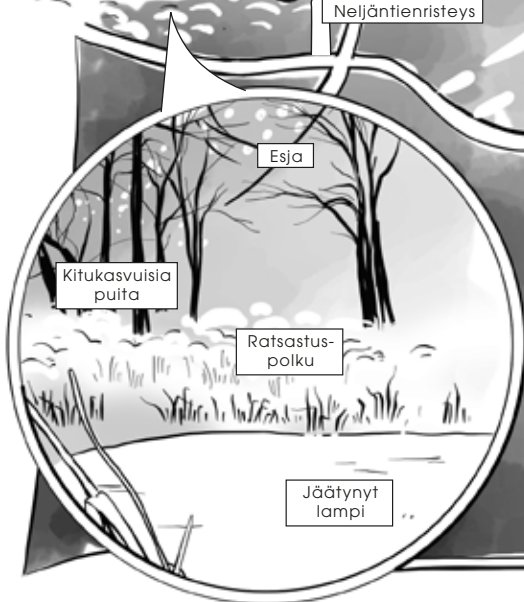

Esja-vuoriketju

Siggin talli

Reykjavík

Neljäntienristeys

Esja

Kitukasvuisia
puita

Ratsastus-
polku

Jäätynyt
lampi

HUOLTOASEMA

ESJA-VUORIKETJU

PULKKAMÄKI

SIGGIN TALLI

PIHATTOLAIDUN

PIHATTOLAIDUN

JOUTOMAA

Iso tie
Reykjavíkin

SLEIPNIR

Islanninkieliset joululaulut tulvivat lentokentän saapuvien terminaalin kaiuttimista. Terminaalin katosta oli ripustettu roikkumaan punaisia joulupalloja ja hopeanvärisiä nauhoja. Nurkassa seisoi muovinen, näyttävän joulukoristein somistettu joulumänty.

Saga puristi itse tekemäänsä kylttiä kädessään ja keinahteli jalalta toiselle. Oli vaikea olla paikallaan.

Lentokone Suomesta oli laskeutunut puoli tuntia sitten. Saga oli nähnyt tiedon seinillä olevilta ruuduilta. Hetkenä minä hyvänsä Satu kävelisi ovista hänen luokseen.

Elettiin joulukuuta, vuoden pimeintä aikaa. Koulujen joululoma oli alkanut pari päivää sitten. Saga oli varma, että tästä joululomasta tulisi kaikkien aikojen paras, sillä hän saisi viettää sen parhaan ystävänsä kanssa.

Saga oli tehnyt hienon tervetuliaiskyltin, johon hän oli kirjoittanut isoin, koukeroisin kirjaimin *Tervetuloa Satu* ja koristellut sen hevosaiheisilla piirroksilla. Saga nosti kylttiä ylemmäs, että se näkyisi pa-

remmin, mutta vain sen verran, että hän itse näki sen yli.

Sitten liukuovet aukesivat. Saga varvisteli ja ahmi katseellaan saapuvia ihmisiä. Ensin hän näki vain suuria matkalaukkukärriä, joita neonvärisiin toppahaalareihin pukeutuneet perheet työnsivät edessään. Matkalaukut oli kasattu kärriihin huojuviksi torneiksi. Kun toppahaalariväki oli mennyt, Saga näki tutun hahmon. Lettipäinen, hänen itsensä ikäinen ja mittainen tyttö veti perässään sinistä matkalaukua ja katseli ympärilleen.

Saga hypähti innosta ja alkoi heilutella kylttiään korkealla päänsä yläpuolella.

– Saga, sinä teit sen, ei voi olla totta! lettipää kiljaisi heti Sagan nähtyään ja pinkkaisi serkkuaan kohti.

Tytöt olivat jutelleet eilen videopuhelun, ja Saga oli luvannut Sadulle, että tulisi häntä kentälle vastaan hienon kyltin kanssa.

– Ihanaa olla täällä, Satu sanoi ja halasi Sagaa pitkään. Heidän edellisestä tapaamisestaan oli kulu-
nut jo monta kuukautta.

Halauksen jälkeen tytöt antoivat toisilleen ylävitokset, veivät kätensä nyrkkeihin, kopauttivat ne yhteen ja päästivät pitkän *pufffff*-äänen. Se oli heidän yhteinen tapansa tervehtiä.

Tytöt olivat odottaneet tapaamista viime kesästä asti. Silloin Saga oli saanut matkustaa ensimmäistä

kertaa yksin Suomeen kesälomaksi. Saga oli asunut Sadun luona Helsingin Lauttasaarella. Vauhdikkaan kesän aikana he olivat tutustuneet yhteiseen vaariinsa, uineet paljon ja ratkaisseet vaaria vaivaavan salaisuuden. Maailman upeimman kesän jälkeen heidän äitinsä olivat luvanneet, että tytöt voisivat tavata toisensa joululomalla, ja niinpä Satu oli juuri lentänyt ensimmäistä kertaa yksinään Islantiin.

He aikoisivat käydä joka päivä uimassa, syödä paljon jäätelöä, käydä hevostallilla ja seikkailla niin paljon kuin vain suinkin ehtisivät.

– Tästä tulee niin kivaa, Saga sanoi ja hypähteli paikallaan innosta puhkuen.

– Ai niin, äiti lähetti paljon terveisiä ja tämän, Satu sanoi ja ojensi Sagalle pienen pahvisen pussukan. Saga ei malttanut odottaa vaan kurkisti pussukkaan heti.

Hiuspinni, jonka päässä keikkui vihreä, aaltoileva-reunainen lehti.

– Se on... se on..., Saga tapaili sanojaan, – se on ihan täydellinen! Hän kiinnitti hiuspinnin heti isoon nutturaansa ja heilautti päätään, kuten hänellä oli usein tapana. Nutturaan kiinnitetty lehti heilui edestakaisin.

– Se on tammenlehti. Samanlainen kuin Lottalehdon kiipeilypuussa. Äidin ja isän lelukaupasta, Satu sanoi tyytyväisenä.

Sadun äiti ja isä työskentelivät omistamassaan lelukaupassa, joka sijaitsi perheen kotitalon alakerrassa. Sagan ja Sadun äidit olivat siskoja, mutta Saga asui perheensä kanssa Islannissa, koska Sagan äiti työskenteli tulivuoritutkijana, eikä tulivuoritutkijalla oikein ollut töitä Suomessa. Juuri tälläkin hetkellä Islannissa oli menossa tulivuorenpurkaus.

– Äiti on ollut töissä yötä päivää. Isä odottaa meitä ulkona. Tule, mennään, Saga sanoi tomerasti ja otti Sadun matkalaukusta kiinni. Rinnakkain he lähtivät kohti lentoaseman ulko-ovia.

Kello oli neljä iltapäivällä ja ulkona oli säkki-pimeää. Navakka tuuli sai vastasataneen lumen pölyämään.

Satu veti talvitakkinsa huppua päähän.

– Hillonrennosti vaan, tämä on täällä ihan normaali talvisää.

Rento kuin hillo. Sagalla oli hauska tapa käyttää islantilaisia sanontoja ja kääntää ne suomeksi.

– Isän auto on tuossa ihan lähellä, Saga sanoi ja viittilöi suojatien suuntaan.

Sagan isän musta auto odotti heitä takseille osoitetulla parkkipaikalla. Nähtyään tyttöjen tulevan Sagan isä nousi autosta ja halasi Satua.

– Kiva nähdä sinua taas. Menkää molemmat takapenkillä, Sagan isä jutteli nostaessaan matkalaukua mustan auton takakonttiin.

– Isä, sinun kuuluisi sanoa takapenkille. Mennä takapenkille.

Sagan isä veti käden lippaan ja löi kantapäät yhteen.

– Selvä juttu. Menkää takapenkille, hän sanoi ja purskahti sitten hyvántahtoiseen nauruun.

Sagan isä oli islantilainen, mutta hän oli vuosien saatossa oppinut puhumaan suomea. Yleensä Saga puhui isänsä kanssa islantia ja äitinsä kanssa suomea, mutta aina kun heillä oli suomalaisia kylässä, Sagan isä halusi harjoitella suomen kielen taitoaan.

Satu köynsi takapenkille ensimmäisenä. Nahkainen penkki nirskahti. Auto oli hurjan hieno. Sen pinta kiilsi ja sisällä tuoksui jokin ihana mauste.

Sagan isä oli ammatiltaan taksikuski. Tytöistä tuntui erityiseltä saada ihan oikea taksikyyti lentokentältä Sagan kotiin.

Isä kääntyi ja katsoi takapenkillä istuvia tyttöjä.

– Turvavyöt kiinni ja sitten lähdemme.

Sagan isän tyylikäs auto oli aivan erilainen kuin Sadun vanhempien äänekkäs ja värikkäs pakettiauto. Tämä auto liikkui ääneti ja pehmeästi.

– Onkohan presidentilläkään näin hienoa autoa? Satu mietti puoliääneen ja juoksutti sormeaan nahkaisen penkin saumoissa.

Sagan isä naurahti ratin takana ja sanoi olevansa varma, ettei ollut.

– Tämä on Islannin hienoin taksi, ja sen kyydissä on Islannin tärkeimmät ihmiset, hän sanoi ja silitti autonsa kojelautaa kevyesti kuin kissan turkkia.

Satua hymyilytti. Sagan isä oli niin hassu.

Ulkona oli totisesti yhtä pimeää kuin mörön pyllyssä. Ikkunoista ei näkynyt muuta kuin kauempana olevien asuintaloalueiden katuvaloja. Sitten nekin loppuivat.

Hetken kuluttua Saga tönäisi Satua olkapäähän ja kehotti tätä katsomaan ikkunasta ulos.

– Tuolla se tulivuori purkautuu. Siellä äiti on parhaillaan ottamassa näytteitä tai jotain sellaista, Saga sanoi ja osoitti ikkunasta ulos.

Satu painoi otsansa kiinni auton ikkunaan. Totta tosiaan! Hän erotti pimeydessä oranssina leiskuvan väritäplän.

– Olisi niin mahtavaa mennä tulivuorelle seikkailemaan, mutta äiti sanoi, että siellä on vaarallisia kaasuja ja laava on niin kuumaa, ettei saa mennä lähellekään ilman turva-asuja, Saga kertoi.

Horisontissa loimuavan liekin päällä näkyi pieni suikale tummansinistä taivasta, kun purkautuvan tulivuoren magma valaisi maisemaa. Näky oli huikeaseva.

– Sinun äidilläsi on tosi jännä työ. Ajatella, että hän saa olla tuolla, Satu huokaisi.

Saga vilkaisi ystäväänsä tietävän näköisenä ja kuiskasi tämän korvaan:

– Minä vähän veikkaan, että mekin pääsemme loman aikana jännän äärelle, vaikka emme tuonne tulivuorelle päätyisikään.

Satu tunsu vatsassaan, että Saga oli oikeassa. Aina kun tytöt olivat kahdestaan, sattui kaikkea hauskaa ja vähän vaarallista.

Punainen, kaksikerroksinen talo erottui ka-pealla kadulla joukosta kuin huutomerkki. Kaikki muut tien talot olivat harmaita tai valkoisia, mutta Sagan perheen koti oli kirkkaan-punainen. Se loisti pimeydessäkin kuin joulupukin johtajaporon nenä.

Satu oli käynyt vanhempiensa kanssa Sagan luona kylässä aikaisemminkin, joten talo oli hänelle tuttu. Joka kerta kylään tuleminen kuitenkin vähän jännitti.

Kaukaa katsoen talo näytti aivan puutalolta. Kun meni lähemmäs, huomasi että talon pinta ei ollutkaan puuta vaan aaltopeltiä. Satu antoi kätensä liukua talon kumpuilevalla pinnalla. Saga oli kertonut, että talojen ulkoseinät suojattiin pellillä, koska Islannissa satoi ja tuuli niin paljon. Maanjäristykset tekivät hiusmurtumia kivitaloihin. Se kaikki kuulosti Sadusta hirveän kiinnostavalta.

– Kerro vielä niistä maanjäristyksistä, Satu pyysi.

Saga kietoi käsivartensa Sadun käsivarren ympäri, ja he kävelivät käsikynkkää talon taakse. Sagan

koti oli toisessa kerroksessa. Sinne oli oma sisäänkäynti takapihan puolelta.

– Täällä on monta sataa maanjäristystä joka päivä, koska vuorenpeikot tykkäävät painia. Islannissa on tosi vähän ihmisiä, mutta paljon peikkoja. Ne asuvat maan sisässä.

Sadun vatsaa ihan nipisti. Ajatella, että milloin tahansa peikot saattaisivat käynnistää maanjäristyksen!

Saga tunsi ystävänsä ajatuksenjuoksun ja kiirehti lisäämään:

– Järitykset ovat niin pieniä, että harvoin ihmiset niitä huomaavat.

Tytöt jäivät odottamaan Sagan isää, joka veti perässään Sadun matkalaukku mukulakivin päällystetyllä pihapolulla. Sagan isän vyöllä roikkui iso avainnippu. Hän valitsi siitä oikean avaimen ja lähti nousemaan rappusia kohti kotiovea.

– Minä kannan matkalaukku yläkertaan ja sitten me syödään kala.

Saga ja Satu vilkaisivat toisiaan hymyillen.

Eteisessä oli tutun näköistä. Samanlaista kuin viime vuonna, kun he olivat perheen kanssa vietäneet täällä joulun, Satu mietti. Lattialla oli räsymatto ja seinillä isoja valokuvia tulivuorista. Tytöt riisuivat kengät ja ulkotakit eteiseen ja kolistelivat Sagan huoneeseen.

Huoneessa oli kirjoituspöytä ja tuoli, paljon kirjoja, jotka eivät kaikki edes mahtuneet kirjahyllyyn vaan olivat nousseet huojuviksi torneiksi seinän viereen, ja iso punaiseksi maalattu kerrossänky. Saga nukkui yläsängyllä, Satu ottaisi alasängyn, kuten viime jouluna. Asunto oli pieni, mutta tavattoman kodikas. Sagan huoneesta näkyi merelle. Paitsi nyt ei näkynyt kuin katuvaloja, koska oli niin pimeää.

– Huomaatkos, mikä täällä on muuttunut viime kerrasta? Saga kysyi ja työnsi Sadun matkalaukun ikkunan alla olevaan tyhjään tilaan.

Satu oli huomannut sen heti.

– Hevoset.

Sagan huoneen seinät olivat täynnä hevosjulisteita. Viime vuonna ei ollut ollut niin.

Saga nyökkäsi niin innokkaasti, että nutturaan kiinnitetty lehtipinni heilahti kuin tuulessa.

Satu tiesi, että Saga oli syksyn mittaan alkanut käydä läheisellä hevostallilla. Saga oli kertonut videopuheluissa kaiken Siggistä ja Siggin hevosista. Siggin talli sijaitsi pienen automatkan päässä Reykjavíkin keskustasta.

– Mennään heti huomenna tallille niin esittelen sinut kaikille hevosille.

Satu piti eläimistä, mutta hän ei ollut ratsastanut koskaan aiemmin. Hevoset olivat aina vähän pelot-

taneet häntä. Ne olivat niin isoja ja vahvoja. Ajatus ratsastamisesta jännitti, sillä miten hän pystyisi ikinä ohjaamaan niin suurta eläintä. Sen oma tahtohan oli paljon voimakkaampi kuin hänen kokoisensa tytön.

Saga pani merkille ystävänsä epäilevän ilmeen.

– Mutta hevostelut huomiseen. Nyt tyhjennetään sinun matkalaukkusi, Saga sanoi pontevasti ja ryhtyi avaamaan laukun ympärille kiedottua kiristysvyötä.

Tytöt alkoivat purkaa Sadun vaatteita laukusta vaatekaappiin, jonne Saga oli tehnyt tilaa. Pitkähihaiset paidat, villaiset aluskalsarit, lämpimät housut ja muut vaatteet löysivät hetkessä oikean paikkansa Sagan vaatekaapista. Onneksi Sagan isä oli innokas kaappien järjestäjä. Saga olisi mieluiten heittänyt vaatteensa yhteen kasaan vaatekaapin pohjalle, ja usein hän tekikin niin.

Pian keittiöstä kuului Sagan isän ääni.

– Olkaa hyvä. Ruoka on pöydällä!

Saga ja Satu tirskahtivat kävellessään keittiöön.

– Isä, se on pöydässä eikä pöydällä, Saga sanoi.

Tytöt istuivat vierekkäisiin tuoleihin.

– Eihän se ruoka ole pöydän sisässä vaan tässä päällä. Pöydällä.

Sagan isän virheet olivat hauskoja. Ne huvittivat kaikkia, häntä itseäänkin.

– Ruoka on pöydässä, kun aletaan syödä. Ei siinä kyllä oikein mitään järkeä ole, Satu sanoi ja otti Sagan isän kehotuksesta lautaselleen paistettua turskaa ja ison kauhallisen perunamuusia.

– Tosi hyvin sinä suomea puhut, Saga jatkoi ja kaatoi lasiinsa raparperimehua.

Sagan isä myhäili tyytyväisenä.

Ruokailun äänet täyttivät keittiön. Haarukat ja veitset kilahtelivat lautasia vasten. Perunamuusi oli taivaallisen makuista ja kala ihanan rapeaa.

– Onko teillä jo monta suunnitelmaa lomalle? Sagan isä kysyi.

– Jepulis. Ja ensimmäinen on se, että tänne mahtuisi vielä vähän jäätelöä, Saga sanoi ja silitteli vatsaansa.

Sagan isä ymmärsi vihjeen. Hän kaivoi kaksi tuhannen kruunun seteliä taskustaan ja ojensi ne Saggalle.

– Niin minä arvelinkin. Se uusi jäätelöbaari on tosi hyvä paikka. Käykäähän siellä ja tuokaa minullekin. Suklaajäätelö ja suklaakastike kupilla.

– Kupissa. Jäätelö on siis kupissa, Saga sanoi ja taputti hellästi isänsä päätä.

– Suklaajäätelö ja suklaakastike kupissa, isä toisti ja sanoi siivoavansa keittiön ja tarkistavansa muutamia kokouspapereita sillä välin, kun työt olisivat jälkiruokareissullaan.

Hetken kuluttua Saga ja Satu astuivat sisälle jäätelöbaariin. Sadun leuka loksautti ihmetyksestä auki. Hän ei ollut nähnyt ikinä mitään sellaista. Jäätelöbaarin seinät oli maalattu mintunvihreiksi ja heleän vaaleanpunaisiksi. Seinät eivät olleet täysin suorat, vaan niissä oli kumpuilevia, pyöreitä muotoja. Aivan kuin he olisivat astuneet kupilliseen minttuja vadelmajäätelöpalloja.

– Täällä on aivan mielettömän... jäätelömaista, Satu henkäisi ihastuksesta. Saga levitti käsiään jäätelötiskin suuntaan ja kertoi, että tarjolla oli ainakin kolmeakymmentä eri makua.

– Mitä luulet, ehditäänköhän me maistaa nämä kaikki läpi joululoman aikana? Satu kysyi silmät loistaen.

– Jos ollaan oikein ahkeria, niin uskon, että pystytään siihen, Saga sanoi.

LUMOAVASSA LASTENKIRJASARJASSA
RATKAISTAAN MYSTEEREJÄ
SUOMESSA JA ISLANNISSA!

Satu ja Saga viettävät
joululomaa Sagan kotona Islannissa
ja innostuvat käymään tutulla
hevostallilla. Yksi tallin islanninhevosista
nuokkuu väsyneenä sisällä, eikä kukaan
tiedä, mikä sitä vaivaa. Kun selviää,
että hevonen kiinnostaa myös tallin
liepeillä öisin hiiviskelevää salaperäistä
naiskolmikkaa, tytöt päättävät tehdä
jotain hauskaa ja vähän vaarallistakin
– selvittää, mitä salaisuuksia hevostalliin
oikein kätkeytyy.

Kotikumpu jatkaa Lottalehdosta
alkanutta hurmaavaa Satujen saaret
-seikkailusarjaa.

9 789520 458508